

ΤΑ VIEWPOINTS ΣΤΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΕΟΝΤΑΡΗΣ: ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ 2016-17 – ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016

Τι ακριβώς είναι τα **Viewpoints**; Η βασική πηγή αναφοράς για να αποσαφηνίσει κανείς το περιεχόμενο αυτής της μεθόδου εξάσκησης των ηθοποιών, είναι η εργασία που υπογράφεται από τους ίδιους τους εμπνευστές της:

Anne Bogart and Tina Landau, The Viewpoints Book: Practical Guide to Viewpoints and Composition, New York, Theatre Communications Group, 2005.

Επηρεασμένη άμεσα από τις μετα-μοντέρνες αναζητήσεις της τέχνης του Χορού, όπου, μετά τη δεκαετία του 1960, η απαίτηση για κοινωνικοπολιτικά μηνύματα και χορευτική δεξιοτεχνία δίνει τη θέση της σε έννοιες όπως η εσωτερική παρόρμηση, και η σωματική αλληλεπίδραση, η μέθοδος των Viewpoints αποτελεί πολύτιμο εργαλείο τόσο για τον επαγγελματία ηθοποιό όσο και για τον δάσκαλο της θεατρικής αγωγής, κυρίως όταν απευθύνεται σε εφήβους.

Η Anne Bogart προτείνει και επεξεργάζεται συνολικά εννέα (9) viewpoints (τέμπο, διάρκεια, επανάληψη, κιναισθητική απόκριση, σχήμα, χειρονομία, αρχιτεκτονική, αποστάσεις, τοπογραφία).

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΒΟΛΕΣ ΤΩΝ VIEWPOINTS

ΠΗΓΕΣ:

1. <http://theviewpointsproject.wordpress.com/a-brief-history-of-viewpoints/>
2. http://en.wikipedia.org/wiki/Anne_Bogart#Viewpoints_and_Suzuki

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΑΠΟ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ VIEWPOINTS ΣΕ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

<https://www.youtube.com/watch?v=i7fyplfk6Gs>

(TFF Teatrul Fără Frontiere, Bucharest / Ρουμανία)

<https://www.youtube.com/watch?v=AdbnigRZKc>

(VIEWPOINTS / ELON UNIVERSITY)

Αποσπάσματα από την εφαρμογή της μεθόδου Viewpoints στα πλαίσια μαθήματος Υποκριτικής, στο Elon University, στην πόλη Elon της Β.Καρολίνας (Η.Π.Α.)

<https://www.youtube.com/watch?v=72PnsYgndCc>

(Σύντομη παρουσίαση ασκήσεων viewpoints από θεατρική ομάδα στο Σαντιάγκο της Χιλής)

A Brief History of Viewpoints

*“A seismic cultural shift occurred in America during the middle of the last century. It was a shift marked by such events as the protests against the Vietnam War, the marches for civil rights, and the birth of abstract expressionism, postmodernism and minimalism. During the 1960s, this cultural explosion and artistic revolution gained momentum in New York City, San Francisco, and other urban centers and then spread across the nation. The movement was political, aesthetic and personal, and it altered the way artists thought about their processes, their audiences and their role in the world. . . . These postmodern pioneers forged the territory upon which we now stand. They rejected the insistence by the modern dance world upon social messages and virtuosic technique, and replaced it with internal decisions, structures, rules or problems. What made the final dance was the context of the dance. Whatever movement occurred while working on these problems **became** the art. This philosophy lies at the heart of both Viewpoints and Composition.”*

So out of this tradition of experimentation and questioning arose the Viewpoints. The Viewpoints themselves were originally conceived by choreographer **Mary Overlie**, who had been strongly influenced by the **Judson Church Group** (including such innovators in dance and music as **Robert Dunn**, **David Gordon**, **Yvonne Rainier**, **Meredith Monk**, and **John Cage**). Originally, Overlie had only created six viewpoints (Space, Shape, Time, Emotion, Movement, and Story). But upon meeting Mary Overlie at New York University in 1979, Anne Bogart (and later Tina Landau) were inspired to expand these six

Viewpoints dancers and choreographers into nine viewpoints for actors and theatre practitioners.

After working together with **Mary Overlie** at NYU in 1979, Bogart developed a version of an improvisational, ensemble-building technique called Viewpoints, based on Overlie's Six View Points of dance. Coupled with Suzuki, the intense physical acting training developed by Tadashi Suzuki and his Company, SCOT, SITI Company's training methods have become widespread tools of theatre instruction with classes of various levels taught in Universities and colleges across the United States and in seasonal intensives led by SITI Company members in New York City, [Saratoga Springs, New York](#) and in cities around the world.

To again quote from Bogart and Landau's book (because I think their phrasing is very important):

"It was instantly clear that Mary's approach to generating movement for the stage was applicable to creating viscerally dynamic moments of theatre with actors and other collaborators."

So Viewpoints have become an opportunity for discovering new moments in theatre. "Visceral" and "dynamic" are very important terms, because the Viewpoints are not meant to be a rehearsal technique or a performance method in themselves. They are spontaneous interactions between a group of actors that are useful for training our senses and sense of play as well as building an ensemble.

The Viewpoints adapted by Bogart and Landau are nine physical Viewpoints (Spatial Relationship, Kinesthetic Response, Shape, Gesture, Repetition, Architecture, Tempo, Duration, and Topography). There are also Vocal Viewpoints (Pitch, Dynamic, Acceleration/Deceleration, Silence, and Timbre).

ΣΤΟΧΟΙ-ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Τα viewpoints είναι μια φιλοσοφία της σκηνικής παρουσίας η οποία μετουσιώνεται σε τεχνική, με τους εξής στόχους:

- να εξασκήσει τους ηθοποιούς
- να δημιουργήσει σύνολα επί σκηνής από μία ομάδα ηθοποιών
- να δημιουργήσει κίνηση επί σκηνής
- να δημιουργήσει συνθήκες έμπνευσης για το σκηνοθέτη με αφετηρία όχι την εγκεφαλική διαδικασία αλλά την ίδια της σκηνική πράξη.

Τα viewpoints είναι ένα σύνολο εννοιών και όρων οι οποίοι περιγράφουν τις βασικές αρχές που διέπουν την κίνηση στο χώρο και το χρόνο.

Κάθε όρος αποδίδει ένα σημείο συναίσθησης το οποίο ο ηθοποιός μαθαίνει να εντοπίζει και να χρησιμοποιεί κατά τη διάρκεια της δουλειάς του.

Οι όροι αυτοί δομούν τελικά μια γλώσσα η οποία μας βοηθά να μιλάμε με σαφήνεια για το τι συμβαίνει πάνω στη σκηνή.

2. ΛΙΓΑ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΓΙΑ ΤΑ VIEWPOINTS ΤΗΣ ANNE BOGART

Τα «δώρα» των viewpoints στον ηθοποιό.

1. ΑΠΟΣΥΜΠΙΕΣΗ: Τα viewpoints μας απαλλάσσουν από την πέση να επινοούμε μόνοι μας, να γεννοβολουέμε ιδέες, να πιεζόμαστε ψυχαναγκαστικά να δημιουργήσουμε. Μας καλούν να επιστρέψουμε με εμπιστοσύνη στον κενό χώρο και να πιστέψουμε πως κάτι υπάρχει εκεί, ανεξάρτητο από την εγωκεντρική μας φαντασία. Μας βοηθούν να εμπιστευθούμε να δημιουργηθεί κάτι από μόνο του και να πάρει χώρο πάνω στη σκηνή, να το αφήσουμε να υπάρξει. Η ανακάλυψη και η δημιουργία θα έρθει από τον φυσικό κόσμο γύρω μας.
2. ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ: Στα viewpoints δεν υπάρχει καλό ή κακό, σωστό ή λάθος: υπάρχουν όμως οι πιθανότητες και αργότερα, κατά τη διαδικασία, η επιλογή. Δεν έχει θέση η φράση: «ο δικός μου ρόλος δεν θα το έκανε αυτό»
3. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΙΛΟΓΩΝ: Με τα viewpoints εξασκείς την επίγνωση και την αντιληπτικότητα σου. Κατά συνέπεια δημιουργείς για τον εαυτό σου περισσότερες επιλογές, επομένως περισσότερη ελευθερία.
4. ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ: Τα viewpoints γίνονται ο προσωπικός μετρητής του ηθοποιού ως προς τη δύναμη, το θάρρος, τη δειλία, τις συνήθειές του, τις εμμονές του, τις ευκολίες του. Είναι και άλι η αυτεπίγνωση και η

συνείδηση που δίνει αυτό το δώρο της εξέλιξης κόντρα στον κίνδυνο της στασιμότητας του ηθοποιού.

5. ΣΥΝΟΛΙΚΟΤΗΤΑ: Με τα viewpoints ο ηθοποιός εξασκεί την ικανότητα του να λαμβάνει πληροφορίες από περιοχές και πεδία τα οποία μέχρι τώρα αγνοούσε ή υποτιμούσε.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

A. SOFT FOCUS, ΔΙΕΥΡΥΜΕΝΗ ΑΚΟΗ, ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΗ ΕΠΙΓΝΩΣΗ

1. SOFT FOCUS

Soft focus: θα μπορούσαμε να μεταφράσουμε τον όρο ως: χαλαρή σγκέντρωση. Πρόκειται για τη φυσική κατάσταση κατά την οποία αφήνουμε τα μάτια χαλαρά και ήρεμα έτσι ώστε να μπορούμε να δούμε ένα ή και πολλά πράγματα με μία ματιά. Το υπόλοιπο σώμα μένει χαλαρό στο να ακούει και να λαμβάνει πληροφορίες με έναν νέο – περισσότερο αισθητηριακό και λιγότερο νοητικό – τρόπο.

Έχουμε μάθει να έχουμε έναν αντικειμενικό σκοπό, να ορίζουμε ότι θέλουμε κάτι και μετά να αναζητούμε και να βρίσκουμε τον τρόπο για να φτάσουμε σ' αυτόν. Ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποιούμε τα μάτια μας στην καθημερινή ζωή είναι το να ψάχνουμε να ικανοποιήσουμε τις ειδικές, προσωπικές μας επιθυμίες. π.χ. όταν πεινάμε, το μόνο που βλέπουμε είναι οι φούρνοι.

Με τα viewpoints εξασκούμε στο να βλέπουμε τριγύρω τους άλλους ανθρώπους χωρίς ειδικές επιθυμίες, χωρίς επιθυμία. Η soft focus επιτρέπει στον κόσμο να μπει μέσα μας. Μας βοηθά να μάθουμε να μην πηγαίνουμε εμείς προς αυτό που θέλουμε. Μας βοηθά να ακυρώσουμε τη συνήθεια του να κατευθυνόμαστε προς το σημείο εστίασης. Μας μαθαίνει να αφήνουμε την πληροφορία να έρχεται προς εμάς. Το καινούργιο εισβάλλει στην αισθαντικότητά μας όταν εμείς είμαστε πιο μαλακοί, παραχωρώντας σε όλες τις αισθήσεις ίδια ποιότητα και αξία.

*«Όταν δεν μπορείς να δεις
τι συμβαίνει
μην κοιτάς πιο πολύ και επίμονα
χαλάρωσε και κοίτα ευγενικά
με το εσωτερικό σου μάτι»*

Lao Tzu

2. ΔΙΕΥΡΥΜΕΝΗ ΑΚΟΗ

Με τα viewpoints μαθαίνουμε να ακούμε με όλο μας το σώμα. Όταν έχουμε την εμπειρία να ακούμε με όλο μας το σώμα, τότε συνειδητοποιούμε πόσο σπάνια μας συμβαίνει αυτό στην πραγματικότητα.

Η συνθήκη του «ακούω», εμπεριέχει όλο μας το σώμα σε σχέση με οτιδήποτε μεταβάλλεται στον κόσμο γύρω μας.

Προσοχή! Αν καθώς εξασκούμαστε στα viewpoints ψάχνουμε διαρκώς για προμελετημένα και προαποφασισμένα αποτελέσματα, τότε πολλά συμβάντα που λαμβάνουν χώρα έξω από αυτά που έχουμε προαποφασίσει, δεν θα καταφέρουμε να τα αναγνωρίσουμε και θα περάσουν από δίπλα μας χωρίς να τα αντιληφθούμε.

«Ακούω» σημαίνει ακούω με όλο μου το σώμα δίχως να σχηματίζω μια ιδέα στο μυαλό μου για το αποτέλεσμα. Πως επιτυγχάνεται αυτό; Όταν συμβαίνει κάτι στο δωμάτιο, ο καθένας που είναι παρών μπορεί να αντιδράσει / ανταποκριθεί άμεσα και ακαριαία σ' αυτό που συνέβη, παρακάμπτοντας τον μπροστινό λοβό του μυαλού του και αφήνοντας την πρωτοβουλία στο ένστικτο και την διαίσθησή του.

3. ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΗ ΕΠΙΓΝΩΣΗ

Η αυξανόμενη επίγνωση αφορά τη σχέση μας με τους άλλους, το χρόνο, το χώρο.

Οι σχετικές ασκήσεις μας εκπαιδεύουν στο να είμαστε μαζί – στο χώρο και το χρόνο. π.χ όταν τρέχουμε στον κύκλο προσπαθούμε να διατηρούμε μεταξύ μας ίσες αποστάσεις= αυτό προϋποθέτει επίγνωση χώρου. ή όταν πηδάμε όλοι μαζί και πρέπει να προσγειωθούμε στον ίδιο χρόνο= αυτό προϋποθέτει επίγνωση χρόνου.

Μαθαίνουμε επίσης πόσο σημαντικό είναι να γνωρίζουμε ανά πάσα στιγμή που βρίσκονται οι άλλοι, τι κάνουν και πότε το κάνουν

B. ΚΙΝΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΑΠΟΚΡΙΣΗ

Κινησθητική απόκριση: είναι η αυθόρμητη, φυσική αντίδραση σ' αυτό που συμβαίνει έξω από σένα.

Προσοχή μας τώρα είναι στα σώματα των άλλων στο χώρο.

ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΤΑ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΑ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ. Αφήνουμε δηλαδή το βάρος της απόφασης του να μετακινηθούμε ή να σταματήσουμε, να προέρχεται από το πόσο οι άλλοι επιδρούν πάνω μας όταν π.χ. μας προσπερνούν, στέκονται δίπλα μας, ή ξεκινούν μπροστά μας.

Τώρα πια, ο ρυθμός και η διάρκεια θα είναι απάντηση σ' αυτό που μας συμβαίνει από τους άλλους

«Μην κινείσαι αν δεν υπάρχει λόγος να κινηθείς. Η επιθυμία σου για ποικιλία δεν είναι λόγος»

Μπέρτολτ Μπρεχτ.

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΡΙΣΙΜΗ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΜΕ ΤΑ VIEWPOINTS

Έχει έρθει η ώρα που θα πρέπει να καταφέρουμε να μην αποφασίζουμε εμείς τι είναι καλό ή κακό, σωστό ή λάθος αλλά **να χρησιμοποιούμε, να εκμεταλλευόμαστε τα πάντα, κάθε συμβάν.**

USE EVERYTHING

Αν κάποιος τρέχει δίπλα σου, χρησιμοποίησέ το.

Αν το γκρουπ πάει σε αργό ρυθμό, χρησιμοποίησέ το.

Άφησε τα πάντα να σε αλλάξουν.

Αν είσαι ανοιχτός (χαλαρή συγκέντρωση, πέντε εικόνες), και ακούς με όλο σου το σώμα, τότε, με τη χαλαρή συγκέντρωση θα δεις τον κόσμο και το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να λαμβάνεις πληροφορίες, να αντιδράς, να απαντάς. Δε χρειάζεται πια να «εφευρίσκεις» τίποτα.

ΜΗΝ ΛΟΓΟΚΡΙΝΕΣΑΙ ΠΟΤΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΣΟΥ Σ' ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΓΥΡΩ ΣΟΥ.

Γ. ΠΡΟΣΟΧΗ! «ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ»

- Τα χέρια ή το χέρι, διαρκώς εκτεταμένα: μια στάση η οποία σε οδηγεί σε πόζα (σε κλειδώνει)
- Να ορίζεις τη θέση των άλλων στο χώρο προσπαθώντας να κάνεις κάτι να συμβεί.

- Πιέζεις το σύνολο να δημιουργηθεί ένας προκαθορισμένος, αποφασισμένος από σένα ρυθμός με το να χτυπάς τα χέρια σου ή τα πόδια σου
- Προσκολλάσαι στο πάτωμα ακίνητος ή έρποντας δημιουργώντας ένα ακαθόριστο σχήμα.
- Μπαίνεις και βγαίνεις από το soft focus έχοντας αγωνία αν κάνεις κάτι καλά.
- Δείχνεις ότι παίρνεις μέρος ενώ στην πραγματικότητα δεν εισχωρείς ολοκληρωτικά στο γκρουπ. Περπατάς αυτόματα.
- Η ομάδα είναι σε έναν ασαφή κύκλο χωρίς να έχει την αίσθηση της τοπογραφίας.
- Την ώρα που το γκρουπ δουλεύει σε μια δράση, φεύγεις ξαφνικά απ'αυτήν για να μην είσαι στην αφάνεια, να δημιουργήσεις την ιδέα σου.

ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΣΤΑΔΙΑ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΤΑ VIEWPOINTS

A. Εισαγωγή στα viewpoints.

Τα viewpoints και ο ΧΡΟΝΟΣ

1. ΤΕΜΠΟ: Καθορίζει το πόσο γρήγορα ή αργά συμβαίνει κάτι πάνω στη σκηνή.
2. ΔΙΑΡΚΕΙΑ: Καθορίζει τη διάρκεια κατά την οποία η ομάδα δουλεύει μαζί επί σκηνής και παραμένει στην ίδια συνθήκη πριν προχωρήσει σε αλλαγή συνθήκης.
3. ΚΙΝΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΑΠΟΚΡΙΣΗ: πρόκειται για την ποιότητα της αντίδρασης του ηθοποιού σε κάποιο συμβάν που λαμβάνει χώρα έξω από αυτόν. Περιλαμβάνει το χρόνο με βάση τον οποίο αντιδρά σε συμβάντα-στιγμές-ήχους. π.χ: κάποιος χτυπά παλαμάκια μπροστά στα μάτια σου κι εσύ αντιδράς ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρα / κάποιος χτυπά την πόρτα κι εσύ παρορμητικά ακινητοποιείσαι.
4. ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ: Αφορά την επανάληψη κάποιου συμβάντος που γίνεται πάνω στη σκηνή
 - A. ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ: Επαναλαμβάνω κάτι με το σώμα μου.
 - B. ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ: Επαναλαμβάνω κάτι στο χώρο έξω από το σώμα μου.

Τα viewpoints και ο ΧΩΡΟΣ

1. ΔΙΝΩ ΣΧΗΜΑ: Διαμορφώνω το περίγραμμά μου ή το περίγραμμα των σωμάτων της ομάδας και δημιουργώ ένα σχήμα:

- A. Γραμμές / καμπύλες / σύνθεση.
- B. Κύκλοι / γωνίες / σύνθεση
- Γ. Σχήμα επίσης μπορεί να είναι η ακινησία.

Το σχήμα μπορεί να δημιουργηθεί με τις εξής φόρμες:

- A. Το σώμα στο χώρο
- B. Το σώμα σε σχέση με την αρχιτεκτονική του χώρου
- Γ. Το σώμα σε σχέση με το σχήμα που σχηματίζουν τα άλλα σώματα.

2. ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ / GESTURE : Η κίνηση συμπεριλαμβάνει πάντοτε ένα μέρος από κάποια μέρη του σώματος ή συνδυασμό τους. Το gesture συνιστά διαμόρφωση ενός σχήματος με αρχή-μέση-τέλος. Το gesture μπορεί να γίνει με όλα τα μέλη του σώματος ή με συνδυασμό τους. Διακρίνεται σε:

A. gesture συμπεριφοράς: σχετίζεται με τη φυσική, καθημερινή ανθρώπινη συμπεριφορά που παρατηρούμε γύρω μας. Είναι το gesture που μπορείς να δεις σ' ένα σουπερμάρκετ, στο μετρό κλπ. (δείξιμο, ξύσιμο, σκαλίζω ή ρουφάω τη μύτη μου, εισπνέω, λυγίζω τη μέση, χαιρετώ κλπ). Το gesture συμπεριφοράς μπορεί να δώσει πληροφορίες για έναν χαρακτήρα, για μία εποχή, για την κατάσταση της υγείας του, τον καιρό κλπ. Μπορεί επίσης να υποδηλώσει μία πρόθεση που κρύβεται πίσω απ' αυτήν.

B. gesture εκφραστικό: αποδίδει μία περισσότερο εσωτερική συνθήκη, ένα συναίσθημα, μία ιδέα, μία διάθεση, μία αξία. Είναι πιο συμβολική, αφηρημένη και όχι αντιπροσωπευτική. Είναι πιο γενική, πιο διαχρονική και δεν θα τη δεις στην καθημερινότητά σου. Δηλώνει συναισθήματα χαράς, εκνευρισμού, δυστυχίας κλπ. Μπορεί π.χ. να δηλώνει τα βαθύτερα συναισθήματα για έναν Άμλετ, το πως αισθάνεται γι' αυτόν ο ηθοποιός. Ή για έναν ήρωα του Τσέχοφ, να αποδοθεί με εκφραστικά gestures η σχέση του με το χρόνο την ανάμνηση, τη Μόσχα κλπ.

3. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ: Αφορά στο φυσικό περιβάλλον μέσα στο οποίο κινούμαστε. Πιο συγκεκριμένα, το κατά πόσον έχουμε επίγνωση αυτού και κατά πόσον είμαστε συγκεντρωμένοι σε σχέση μ' αυτό κατά τη διάρκεια της σκηνικής δράσης. Με την ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ μαθαίνουμε να «χορεύουμε» μαζί με το χώρο, να ερχόμαστε σε διάλογο με το δωμάτιο, να δίνουμε στη δράση μας τη

δυνατότητα (κυρίως μέσω του σχήματος και της χειρονομίας) να συμπεριλάβει το *έξω*, αυτό που μας περιτριγυρίζει. Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ διακρίνεται σε:

- A. ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΟΓΚΟΥΣ (πάτωμα, πόρτες, παράθυρα)
- B. ΥΛΙΚΑ ΔΟΜΗΣΗΣ (ξύλο, γυαλί, μέταλλο κλπ. Αυτά μπορούν να αλλάξουν την ποιότητα μιας κίνησής μας)
- Γ. ΦΩΣ. (η σχέση μας με το φως που υπάρχει στο δωμάτιο)
- Δ. ΧΡΩΜΑ. (πως, για παράδειγμα, μια κόκκινη καρέκλα ανάμεσα σε μαύρες μπορεί να διαμορφώσει τη δράση μας).
- E. ΗΧΟΙ. (ο ήχος δημιουργείται από την αρχιτεκτονική και την επαναδημιουργεί: ο ήχος των ποδιών στο πάτωμα, η πόρτα κλπ.)

Δουλεύοντας με την ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ δημιουργούμε μια σειρά από μεταφορές για το χώρο, όπως π.χ. «είμαι εναντίον του τοίχου», «είμαι παγιδευμένος από τις πόρτες», «αγαπώ το ταβάνι» κλπ.

4. ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Περιλαμβάνει τις σχέσεις απόστασης μεταξύ των σωμάτων αλλά και μεταξύ του σώματος και των στοιχείων της ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ. Τα ερωτήματα που καλούμαστε να επεξεργαστούμε εδώ, έχουν την παρακάτω μορφή:

- Ποια είναι η μεγαλύτερη ή η μικρότερη δυνατή απόσταση μεταξύ των πραγμάτων ή των σωμάτων πάνω στη σκηνή;
- Τι είδους σχέσεις απόστασης θα μας βοηθήσουν να αντιληφθούμε καθαρότερα τα συναισθήματα και τη δυναμική μιας σκηνής;

Στην πραγματική ζωή έχουμε συνήθως μία ευγενική συμπεριφορά η οποία μεταφράζεται σε μία απόσταση ενός ή ενάμιση μέτρου από τον άλλον. Πάνω στη σκηνή ξεκινάμε να δουλεύουμε με λιγότερη ευγένεια αλλά περισσότερη αίσθηση δυναμικής στις αποστάσεις (π.χ. απόλυτη εγγύτητα/απόλυτη απομάκρυνση)

5. ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ: Να αντιληφθούμε το χώρο ως συμπαίκτη μας. Να λάβουμε υπόψη μας π.χ. το δάπεδο, αποφασίζοντας ότι αυτό που πατάμε έχει πυκνότητα, η περιοχή κάτω από τα πόδια μας είναι σκληρή και αδιαπέραστη, ενώ ταυτόχρονα η «πάνω περιοχή» δεν έχει τόση πυκνότητα, έχει μεγαλύτερη ρευστότητα και πιο γρήγορο τέμπο!

Ας φανταστούμε για παράδειγμα ότι τα πόδια μας είναι βαμμένα κόκκινα: όσο κινούμαστε στο χώρο, η εικόνα που δημιουργείται στο πάτωμα είναι ο συμπαίκτης-πάτωμα, μια αίσθηση την οποία πρέπει κάθε στιγμή να συνειδητοποιούμε!

